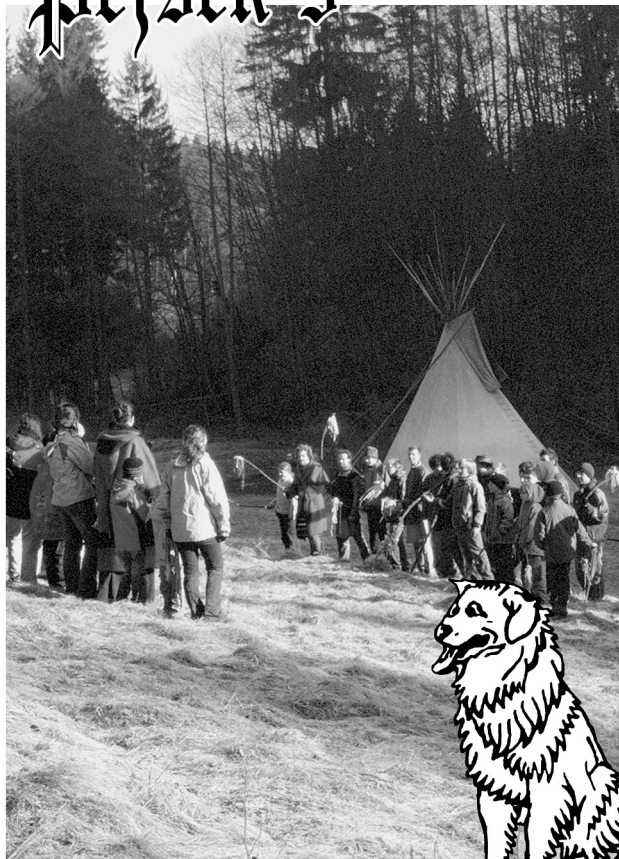

Hejsek 9

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXVII květen 2012

Pejsek štěká...

Štěkám vše nejlepší Starcovi a Máje!

Haf!!!!

Tábor se kvapem blíží, do konce května potřebujeme všechny přihlášky a zaplatit.

Haf!!!!

Máme kečup s „vylepšeným dávkováním“. Kuba N.: „Neteče to, protože jsem to nezmáchl.“ Tea: „Neteče to, prdí to.“

Haf!!!!

Kuba N. skáče na chatě přes skalku. Zeli: „A tady už není dobrý dopadat na bok, tady je šutr.“ Kuba N.: „No jo, to je pravda.“

Haf!!!!

Doufám, že se vám líbily družinové výpravy. Slyšel jsem, že žlutí šli poklad, zelení vařili jako o závorda červení točili film. Těšte se!

Co budeme dělat?

- 1. 5. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 4. 5. Výprava na pruty
- 5. -6. 5. Kytičky + brigáda na Vápně
- 8. a 9. 5. Družinovky (16:30 - 19:00)
- 5. - 9. 3. Velikonoční táboření
- 15. 5. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 18. -20. 5. Štítek - oddílové hry
- 22. a 23. 5. Družinovky (16:30 - 19:00)
- 25. 5. Čaj (16:00 - 19:00)

24. 5. Oddílovka (16:30 - 19:00)

5. 6. Oddílovka (16:30 - 19:00)

12. 6. Oddílovka (16:30 - 19:00)

A dále...

1. -3. 6. Poklad

15. - 17. 6. Vodohory

29. 6. - 1. 7. Představebka

2. 7. - 19. 7. Tábor

Bodování za duben

1. Pomeranč	66	13. Vašík	26
2. Sára	61	14. Samara	25
3. Meliška	55	15. Matyáš	21
4. Vosa	53	16. Týna	19
5. Esterka	48	17. Mája	17
6. Kuba V.	48	18. Majda	12
7. Simča	39	19. Ondrášek	10
8. Kubík Ne	39	20. Terka Š.	10
9. Tea	39	21. Skříťa	10
10. Jonatán	38	22. Bahňák	10
11. Štěpán	31	23. Vojta	5
12. Mikulda	29	24. Františka	4

Diktátor (povídka od Vosy)

Ležel na posteli s nebesy. Odpočíval po dobré večeři. Stála opravdu hodně peněz, ale Velký Vůdce měl peněz tolik, že se nemusel starat o to, kolik tisíc zrovna stála jeho večeře.

Obyčejný člověk by se na jeho místě cítil spokojen. Ležela mu u nohou celá rozlehlá země, vlastníci spoustu nalezišť ropy a nafty. Měl spoustu peněz. Stačil pokyn prstem a stalo se co si jen přál. Mohl nechat srovnat město se zemí, mohl zabíjet lidi, kteří mu byli proti vůli. Mohl si dělat co chtěl.

Ale on spokojen nebyl. Něco ho tížilo. Pátral co to je, najal si tým nejlepších psychologů, ale ve skutečnosti to moc dobře věděl, jenže si to nechtěl přiznat.

Dnešní den by ze svého pohledu mohl nazvat úspěšným. Slavil své narozeniny, padesáté první. To se neobešlo bez řádné propagandy. Každý člověk byl povinen dostavit se v poledne na náměstí svého města a uctít Velkého Vůdce sborovým zpěvem hymny, kterou Vůdce nechal upravit tak, aby jej oslavovala.

V poledne se na největším náměstí hlavního města slavnostně ukázal lidu. Lid ho oslavoval, nic jiného mu taky nezbývalo. Pár mladíků se sice pokusilo protestovat, ale hned na ně poslal ozbrojenou gardu. Teď

už leží v nějakém vězení a zítra budou popraveni. Tak si to přál, pokud si dobře vzpomíná.

„Pane?“ Oslovil ho jeho nejvyšší služebník. Přišel potichu, Vůdce ho při rozjímání neslyšel. Polekal se. Už už ho chtěl poslat na pár dní do vězení, ale nakonec od toho upustil. Bylo by s tím moc formalit. Oproti svému zvyku se ho i celkem vlídně zeptal co chce.

„Váš syn si s Vámi přeje mluvit, můj Pane a Vůdče.“

Tahle prkotina Vůdce dopálila: „Dle zákona mne máš oslovovat můj Vůdče a Pane, ne Pane a Vůdče, osle jeden!“

„Nejponíženěji prosím o odpuštění.“

„Nebreptej tady a přiveď ho!“

Služebník odcupital.

Jeho syn, to byla zcela zvláštní kapitola. Když mu ve dvou letech při atentátu zemřela matka, Vůdcova manželka, byl svěřen do péče týmu chův – odbornic. Vůdce ho viděl jen jednou dvakrát za měsíc, a to byla setkání značně nesmělá. Když v chlapcových šesti letech převzal od svého zesnulého otce post hlavy státu, ukončil s ním prakticky veškerý styk, což se ukázalo jako osudná chyba. Z jeho syna byl vychován demokrat, který rozhodně nesouhlasil s krutovládou svého otce. Tým chův – odborníků byl veřejně popraven, ale to už nic nezměnilo.

K prvnímu velkému střetu Vůdce s jeho synem došlo před sedmi lety. Syn proti němu údajně chystal revoluci a přetáhl na svou stranu několik set ozbrojenců z Vůdcevi armády.

Tehdy se mu ale syna podařilo uchlácholit diplomatickými řečmi a on se nakonec stáhl. Teď se ale proslýchá, že jeho syn kuje pikle znovu. Z toho měl docela strach, jeho potomek zněkolika násobil své síly. Překvapilo ho, že s ním chce mluvit.

Pokoj mírně potemněl a několik svíček uhaslo.

V tu chvíli se to stalo. Stalo se to, čeho se Velký Vůdce bál již hodně dlouho, to, co ho dlouho tížilo. Doběhlo ho svědomí. Objevilo se v pokoji v tu nejnepravděpodobnější chvíli, a taky si toho bylo vědomo.

„Teď a tady jsi mě nečekal, co?“ Zeptalo se.

„Ne, to ne,“ odpověděl Vůdce popravdě a překvapivě klidně.

Svědomí se bez vyzvání posadilo, či spíše provedlo ten pohyb, který svědomí činí, když se chtějí bez vyzvání posadit, čímž demonstrovalo svou převahu nad Vůdcem. Začalo mluvit. Recitovalo tak dokonale chladně, až si Vůdce chvílemi říkal, že to muselo hodně, ale hodně dlouho cvičit.

„Jeden mladík úspěšně vystudoval střední školu a již ho přijali na velice kvalitní vysokou. Psal a jeho

eseje a básně mu otiskovali ve všech možných časopisech. Umělecky fotil. Pořádal výstavy a prodával fotky galeriím.“

„No...“ Začal Vůdce, protože se asi očekávalo že něco řekne. „Měl před sebou slibnou budoucnost. Co s tím?“

„Nechals' ho zavřít - jenom proto, že nesouhlasil s tvou politikou a dal to dnes na náměstí hlasitě najevo.“

Na to nebylo co říct. Svědomí vehnalo Vůdce do slepé uličky. Nadechl se, ale nenapadlo ho nic kloudného. Nadechl se znovu a situace se opakovala.

„Vím co chceš namítnout,“ řeklo Svědomí „že se nepodroboval zákonům své země, že je porušoval. Ale jaké jsou tvoje zákony?“ Pohrdavě se podívalo na Vůdce, či si to tak alespoň Vůdce představoval. Svědomí pokračovalo.

„Makej, odevzdávej tučné daně, cti Velkého Vůdce, nevystupuj proti němu a nechám tě žít?“

Vůdci se začaly drát do očí slzy. „Co se mnou hodláš udělat?“ Zeptal se roztřeseně.

Svědomí vytáhlo z kapsy složený papír a tužku. Vůdce by za normálních okolností to, že nějaké svědomí vytahuje z nějaké kapsy bůhví kde zchrastěný papír a tužku pokládal za velmi dobrý trik který by

si nechal vysvětlit od svého dvorního kouzelníka, ale teď nad tím nepřemýšlel.

„Tohle podepíšeš a dám ti pokoj,“ řeklo Svědomí.

„Co tam je napsáno?“ Otázal se. Svědomí mu papír předložilo, Vůdce však odmítavě pokynul.

„Bez brýlí to nepřečtu.“

„Stojí tam, zjednodušeně řečeno,“ řeklo Svědomí s povzdechem, kterým se snažilo demonstrovat že nemá na starosti jen jeho „že zřízení země měníš z vlastního rozhodnutí na demokracii a vzdáváš se vlády. Pak tam jsou ještě ty serepetičky o armádě, vzdělávání, svobodě slova a podobnejch věcech.“ Odmlčelo se. „Podepisuješ?“ Přistrčilo mu tužku.

Tvář Vůdce se zvrásnila. Vytáhl z kapsy revolver.

„Podepíšu,“ řekl velmi se třesoucím hlasem. „A pak...“ Pohlédl na pistoli. „Hrozně bych se trápil...“

Vzal do ruky pero a roztřeseně podepsal papír. Jakmile dokončil poslední kličku svého podpisu, Svědomí zmizelo. Krátce nato se ozval výstřel.

Syn Velkého Vůdce čekal sám v přijímacím pokoji. V kapse křečovitě svíral pistoli. Báł se snad nejvíc ve svém životě, neboť šel zavraždit svého otce.

On sám měl dostatek ozbrojených sil k tomu, aby

udělal revoluci, převrat, shoení diktatury. Měl ale jedinou překážku, a to svého otce, který měl přes všechny úpadky ještě dost prostředků k tomu, aby povstání potlačil. Tím, že zabije vrchního velitele uvede vše ve zmatek a revoluce bude mít volný průchod.

Syn Velkého Vůdce ale neměl ni ponětí o tom, že je již víc jak měsíc bedlivě sledován místní mafií, která této zemi na rozdíl od Velkého Vůdce opravdu vládne, a že mafie ví o všech jeho záměrech. Ale ni ponětí o tom již mít nebude, neboť právě v tu chvíli vyskočil zpoza pohovky černě oděný muž a než se syn Velkého Vůdce mohl rozkoukat, zastřelil ho.

Na pohovce ležel zesnulý Velký Vůdce. Do pokoje tiše vcupital jeho nejvyšší služebník, sebral ze stolu papír s prohlášením o vzdání se vlády a hodil jej do krbu.

Deník Pravda následujícího dne otiskl na titulní stránce tuto zprávu:

„Při cestě autem spolu při nehodě tragicky zahynuli náš Velký Vůdce a jeho syn. Oba byli na místě mrtvi. Naší vlasti bude nadále vládnout nejvyšší služebník Velkého Vůdce, který bude zván Velký Pokračovatel.“

Boj o štítek táborníka

z roku 2008

S malými komplikacemi jsme se nakonec sešli na nádraží Braník, odkud jsme vyrazili do Prosečnice. Tam trošku do kopce a nakonec na naše tábořiště, na kterém jsme nebyli úplně sami. Avšak to nám nezabránilo svést zde náš boj o štítek táborníka. Hned večer, po opékání špekáčků, jsme se vydali do lesa hledat sardel.

Druhý den ráno někteří vstávali dřív než jiní, a tak rozdělali ohýnek, aby se i nám krásně vstávalo. Po snídani boj pokračoval. Kvítek nám představila svou kimovku, Váňa vyzkoušel zručnost každého z nás v zapínání košile, Botka jak dlouho dokážeme udržet ohýnek pouze tím, co se vejde do krabičky od sirek a Tom chtěl znát nejrychlejšího z nás v Setonově běhu. Během oběda Zelí představil svou novinovou disciplínu, jejíž výsledek byl rozhodně zajímavý. Protože kluci začali kopat u ohniště díru na druhý konec světa, přenesli jsme se na okamžik do Číny a zahráli si tak čínskou modlitbu.

Když jsme se vrátili, naši spoluobytelé tábořiště odešli pryč a my tam zůstali sami. Tak jsme mohli nerušeně dokončit náš boj. Každý musel s CD autem projet trasu, určit co nejvíc kytiček a následně ještě

zkrotit šachového koně. Večer jsme hráli pantomimu s nesmyslnými spojeními, jako třeba zakrslá velryba, čistý Bahňák či záchod na poušti.

Poslední den však začal nepěkně – deštěm. A protože stále lilo a lilo jako z konve, museli jsme náš boj urychlit. Nejdřív jsme odhadovali vzdálenost dvou stromů, pak jsme se vzpírali na jedné ruce, kdo to vydrží déle a nakonec přišlo Epikurovo poselství. Ale pro opravdu nepřestávající déšť muselo být vyhlášení přesunuto do sucha, do klubovny. Tam byl vyhlášen vítěz, kterým se stal Pomeranč. Gratuluji!!

Získá po letech Pomeranč štítek táborníčka? Že se necháte překvapit? To přeci NE! Pojed'te soutěžit o nejprestižnější Vpředáckou trofej!

Hádanky

Řešení z minula - starší - zlý král a otrávené víno

Každou láhev si označíme jedinečnou (ale maximálně desetimístnou) kombinací jedniček a nul. První láhev si například označíme jako 1, druhou 10, třetí 11, čtvrtou 100, pátou 101, a tak dále. Poslední láhev ponese číslo 1111101000. Vězně postavíme do řady (a už jim nedovolíme, aby se přemísťovali), ve které budou ochutnávat.

Kdo má co ochutnávat, poznáme podle umístění jedniček v označení lahve. Například ze 42. lahve (označené jako 101010) dáme ochutnat jen pátému, sedmému a devátému vězni (chybějící místa si doplníme nulami - zleva!).

Po měsíci vězně srovnáme do stejné řady, v jaké stáli při ochutnávání, přičemž mrtvoly představují jedničky, a životy nuly. Máme-li například mrtvolu na prvním, třetím, šestém, sedmém a devátém místě, můžeme výsledkem napsat jako 1010011010, čili ďábelské číslo 666. Tato láhev v sobě obsahuje jed.

A ještě jedna rada: lahve vzácnějšího vína je lepší označovat čísla s menším počtem jedniček (tzn. mocniny 2, např. 4, 8, 16, 32, 64 atd.), aby se z nich tolik neupíjelo.

Řešení z minula - mladší - Sedlákovíc rodina a jejich cesta přes řeku

Kanoe musí překonat řeku sedmkrát. Pokud nevěříte, vyzkoušejte si to třeba s krabičkami od sirek.

Hádanky

Pro mladší

Kolik je hus, když jde jedna za druhou?

Pro starší

Šejk měl dva syny. Když umíral, pověděl jim, že celé dědictví získá ten z nich, kterého velbloud dojde do určeného města jako druhý (z těch dvou velbloudů). A tak se synové vydali z rodné oázy na cestu do města. Po třech dnech pomalého poflakování potkali na cestě moudrého starce. Když mu vylíčili své trápení, něco jim poradil. Oba okamžitě vyskočili na své velbloudy a uháněli k městu. Co jim stařec poradil?

Za uhodnutou hádanku dostanete dva body do oddílového bodování. Řešení na obě hádanky najdete v dalším čísle Pejska.

Náše oddílová knihovna

Tentokrát jsem se rozhodla Vám převyprávět pověst o Faethónovi. Faethón byl Héliův syn, ale lidé na Zemi mu to nechtěli věřit, proto se rozhodl za otcem vypravit. Faethón šel na východ, tak, jak mu poradila jeho matka. Za nedlouho dorazil ke strmé skále, na které se tyčil Héliův palác. Faethón vstoupil do paláce a šel za otcem. Hned si mu postěžoval, jak mu lidé nevěří, že je jeho syn. Hélios mu slíbil, že mu splní jedno přání. Faethón se chtěl jednou projet v Héliově voze. Hélios samozřejmě jeho přání splnit nechtěl, ale musel, protože dal slib. Hélios se snažil syna přemluvit, aby si vybral jiné přání, ale Faethón se nedal, protože chtěl všem lidem ukázat, že je Héliův syn. Faethón si tedy zapřáhl koně a vydal se na cestu. Nejprve klusali každodenní cestou, ale poté koně zjistili, že otěže nedrží Hélios, a tak sjeli z cesty. Faethónovi se začala motat hlava a pustil otěže. Konec jeli tak blízko nad Zemí, že začali ožehat trávu, až vznikaly pouště. Země prosila Dia, ať jí toho utrpení zbaví, a tak seslal na Faethóna blesk a koně rozehnal. Faethónovo tělo našly víly a pohřbily ho. Faethónova matka ještě dlouho hledala synův hrob. Faethónovy sestry byly tak smutné, že se nakonec proměnily v olše, a sám Hélios, byl tak smutný, že uprostřed dne nastala noc.

A dnešní otázka zní: Jak se jmenovala Faethónova matka?

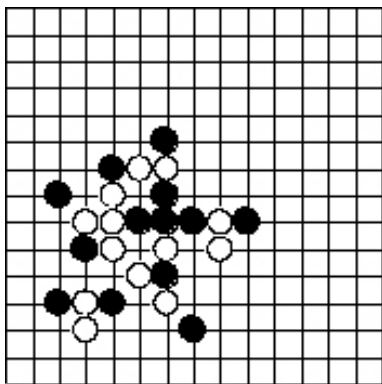

Piškvorcky 6.část

V tomto díle piškvorek se budu věnovat hrám piškvorkám podobným.

První hra podobná piškvorkám se nazývá Renju. Japonsky „šňůra perel“. Jedná se o profesionální verzi piškvorek, ve které se běžně pořádají celosvětové turnaje. Od piškvorek se Renju liší znevýhodněním začínajícího hráče. Ten je omezen tzv. fauly. Začínající hráč nesmí zahrát jedním tahem vidličku 3x3 nebo 4x4. Hra má svá specifická pravidla zahájení, jež jsou poměrně složitá pro nezainteresovaného hráče.

Další hra podobná piškvorkám je Pente -tzv.„žravé piškvorcky“. Tato hra se hraje na desce 19x19. Pokud

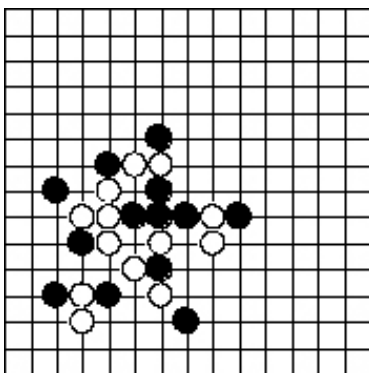
hráč uzavře soupeřovi 2 kameny, tak jsou tyto kameny „sežrá-

Bílý je na tahu a vyhraje. Ukažte jak má hrát.

ny“. Vyhrává ten kdo jako první utvoří řadu 5 a více kamenů nebo „sežere“ soupeřovi 10 kamenů. Hra je oblíbená v USA a začíná se zahájením PRO.

Další variantou piškvorek jsou tzv. 3D piškvorky-piškvorky v prostoru a nebo známá verze piškvorek v území 3x3.

Černý je na tahu. Nalezněte způsob jakým se ubrání bílému a zároveň vyhraje.

Zelí (603 478 299)
Stařec (608 297 646)
Eliška (728 467 049)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

